

Aniversari dels demòcrata-cristians catalans

Unió, 60 anys

Aquesta setmana Unió Democràtica de Catalunya celebra el seu seixantè aniversari. Qui són, què pensen i com veuen el futur els actuals socis de la coalició governant a Catalunya, CiU. La persona, la família, la nació i Europa són els eixos d'un partit en expansió.

El 17 de novembre d'enguany Unió Democràtica de Catalunya (UDC) ja tindrà seixanta anys d'existència. Els hereus de **Manuel Carrasco i Formiguera, Pau Romeva, Lluís Vila Abadal, Miquel Coll i Alentorn** i molts d'altres, fins arribar a **Josep Duran i Lleida**, actual president del comitè de govern, volen celebrar-ho amb orgull. "És hora de dir a tothom que fa 60 anys que defendem Catalunya, la democràcia, la persona, el progrés i l'humanisme cristià", afirma la convocatòria.

El partit demòcrata-cristià, soci de la coalició Convergència i Unió, travessa una bona època i se sent fort per iniciar un relleu. Fort internament, perquè el partit ha superat les desavinences internes de la dècada dels vuitanta amb el liderat indiscutit de Duran i Lleida (vegeu requadre), fort ideològicament perquè en una època de crisi ideològica, la seva, la demòcrata-cristiana, es manté vigent, fort institucionalment, perquè governa juntament amb Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) en moltes institucions de casa nostra, i fort internacionalment, perquè forma part d'una família que governa mitja Europa comunitària i ressorgeix amb força a la de l'est, la internacional demòcrata-cristiana.

Amb aquest escenari, Unió ha fet esforços per projectar públicament la seva identitat i construir una imatge pròpia dins la coalició. "Aquest esforç", tal com explica el president del consell nacional **Joan Rigol**, "va començar fa més de tres anys, quan iniciarem un procés per adequar el partit als instruments propis d'un partit nombrós. El que es veu ara és això i no ha d'estranyar a ningú". Els actes del seixantè aniversari en són una mostra. **Domènec Sesmilo**, secretari d'organització d'Unió, explica el bon moment del partit: "D'una banda, cada dia tenim més representació pública, de

Josep Duran i Lleida intervenint en una cimera del Partit Popular Europeu a Dublín.

ARXIU

17 alcaldes hem passat a més de 50 o de 132 regidors a 500 regidors, i de l'altra, la societat s'adona que un missatge com el nostre, que defensa els drets nacionals de Catalunya juntament amb les responsabilitats personals i morals, va penetrant cada dia més". El president del comitè de govern també ho veu així: "A banda del creixement qualitatiu i quantitatiu del partit arreu de Catalunya, els ciutadans, en un ambient d'excessiu

pragmatisme i transfuguisme, valoren gent que tingui punts de referència i sigui conseqüent amb ells".

Aquest procés de *singularització* d'Unió ha fet que el partit hagi anat consolidant una posició pròpia, no exempta sovint d'algunes discrepàncies amb els seus socis convergents. Aquestes discrepàncies han estat més de forma, de repartiment de poder, que de fons, de contingut. En aquest sentit, les passades

municipals foren especialment conflictives i comportaren dues coses paral·leles. D'una banda, el reforçament del comitè d'enllaç entre els dos partits, perioditzant-lo bimensualment, ja que anteriorment la seva convocatòria era escassa, i de l'altra, accentuar la difusió del projecte d'Unió per guanyar més personalitat. La voluntat dels dirigents demòcrata-cristians és de "fer partit" sense hipotecar la coalició. "Malgrat que Unió pugui estar preparada per a caminar sola", diu Duran i Lleida, "no volem, perquè una ruptura de CiU significaria donar pas als

plica l'estabilitat de la coalició perquè junts han trobat "l'expressió d'un nacionalisme que és la interpretació i la clau del nacionalisme majoritari a Catalunya", i paral·lelament, han trobat "la manera de tractar els problemes socials amb la suficient compenetració".

El que sí que ha consolidat Unió és el seu capital ideològic. Els punts de referència del partit giren al voltant de la persona, la comunitat familiar i la comunitat nacional, emmarcats dins un projecte europeista. Joan Rigol destaca com a valors principals de la democràcia cristiana dos conceptes, la persona i la comunitat: "La persona, nosaltres la veiem no sols com una entitat subjecta a uns drets i a uns deures, sinó com a entitat que es realitza en la mesura que és capaç de sortir a l'encontre de l'altre i rebre la mà estesa de l'altre quan li l'ofereix. I com a comunitat entenem aquella relació de persones que no es limiten tampoc als drets i deures, sinó que intenten ser un projecte de convivència on l'important és la trajectòria comuna". La família representa, seguint amb Rigol, "el millor àmbit on les persones poden aprendre a ser altruistes i a projectar-se a la societat. El factor cristià es viu dins Unió en el marc de la tradició cultural de l'humanisme cristià, però en cap cas som un partit confessional", tal com han volgut precisar els seus dirigents. Duran i Lleida assenyala que "ser creient és un valor individual dels militants, però no és una opció política o de partit". Rigol encara precisa més i diu: "No solament no som un partit confessional, sinó que, al contrari, enfrontem les persones individualment amb el missatge que hi ha al voltant del fet cristià. Ni tan sols demanem que la gent sigui cristiana". Així mateix, el president del consell nacional creu que la ideologia demòcrata-cristiana guanya acceptació "perquè fa un diagnòstic de les necessitats de la persona i de la societat molt adequats en aquest moment".

Una segona característica d'Unió, que li dóna gran part del seu capital polític actual, és la seva dimensió internacional. Ja des de l'època de la clandestinitat, UDC ha mantingut contactes amb la gran família demòcrata-cristiana internacional. A principis dels seixanta el partit entra com a membre de ple dret dins la Unió Europea Demòcrata-cristiana i dins la internacional del mateix ram. Deu anys després Unió ingressà com a observador en el Partit Popular Europeu, que agrupa els partits homònims als es-

L'ascens de Josep Duran i Lleida

És jove. Té 39 anys. Són molts els que el consideren un dels líders polítics catalans amb més futur. No solament per la seva joventut, sinó també per la imatge d'eficàcia i seguretat que traspuja. A això es pot afegir la coherència: sempre ha militat en el mateix partit. Ha ocupat diversos càrrecs municipals i autonòmics, però sobretot ha destacat pel seu liderat a Unió.

Nascut el 27 de març de 1952 a Alcampell, comarca de la Llitera, és advocat. És casat i té dues filles. La seva trajectòria política començà de ben jove i s'ha caracteritzat per un ascens ràpid i continuat. Als 22 anys ingressa en Unió Democràtica de Catalunya. Duran i Lleida només ha estat dos anys militant de base. El 1976, amb 24 anys, ja és membre del consell nacional del partit, l'any següent es converteix en el primer president de la Unió de Joves. A partir de 1977 entra a formar part de diversos comitès de govern fins arribar a presidir-lo el 1982, amb 30 anys. Per aquest càrrec va ser reelegit l'any següent, però el 1984 l'abandonà. Era l'època on dins Unió es manifestaren les diferències entre tres dirigents: **Concepció Ferrer**, **Joan Rigol** i el mateix Duran, i que es va saldar amb el triomf provisional de la primera. Però Duran i Lleida no abandonà i aviat es reincorporà al comitè de govern, el 1986, n'ocupà una vice-presidència. El 1987 torna a ser elegit president del comitè de govern i es converteix en el líder consolidat d'un partit que amb ell ha trobat l'estabilitat interna i n'ha possibilitat el relançament actual. Duran i Lleida es troba, doncs, ben situat a la graella de sortida de la cursa que s'iniciarà en el postpujolisme.

P.M.

ARXIU

socialistes al govern". Això no trau que els dirigents d'Unió reclamin una coalició plural i que es respectin els acords. Domènec Sesnilo recorda que "mentre hi hagi lleialtat mútua, continuarà la coalició" i afegeix que "anar junts beneficia els dos, el país confia en la fórmula CDC-UDC i som fidels a l'oferta, independentment que Unió sigui un projecte consolidat". Sobre la coalició, Joan Rigol encara introdueix un factor més. Ex-

Lluís Alegre, Agustí Bassols, Ignasi Farreres i Joaquim Xicoy.

UMBERT/GIL/MORERA

El poder d'Unió

Unió Democràtica de Catalunya i Convergència Democràtica de Catalunya formen la coalició que avui és majoritària al Parlament i a molts ajuntaments del Principat. Unió, com a partit coalitzat, participa d'aquest poder institucional i, a més, d'una manera creixent d'ençà de la creació de la coalició fins ara. Aquest augment de pes d'Unió sovint ha provocat tensions entre les dues direccions dels partits, especialment a les darreres municipals, però no ha arribat mai la sang al riu. La intervenció de **Jordi Pujol** ha estat sovint decisiva per fer de mitjancer entre Duran i Lleida i **Miquel Roca**, i, sobretot, els dos partits recorden que, quan es presentaren per separat, fo-

ren la quarta i cinquena força respectivament.

Unió actualment té tres consellers al govern de la Generalitat: **Lluís Alegre**, conseller de Comerç, Consum i Turisme, **Agustí Bassols**, conseller de Justícia, i **Ignasi Farreres**, conseller de Treball. També són d'Unió els secretaris generals respectius d'aquests tres departaments: **Núria Gispert**, **Estanislau Simon** i **Josep Xavier Hernández**. Dins l'administració autonòmica, UDC té 13 directors generals, concentrats principalment en els tres departaments esmentats, però també en el de Benestar Social, en el de Sanitat, en el d'Ensenyament i en el de Governació.

Al Parlament, dels 69 dipu-

tats que té CiU, tretze són d'UDC: **Jaume Jané**, **Joan Rigol**, **Josep Sànchez**, **Domènec Sesmilo**, **Josep Maria Coll**, **Eugeni Pérez-Moreno** i **Ferran Pont**, per Barcelona; **Maria Gràcia Bosch** i **Oriol Sunyer**, per Girona; **Francesc Guasch** i **Miquel Padilla**, per Lleida; i **Enric Vendrell** i **Joan Antoni Mur**, per Tarragona. A aquests cal afegir la figura de **Joaquim Xicoy**, president de la cambra.

En l'àmbit de política local, hi ha més de 50 alcaldes que són demòcrata-cristians tot i que la xifra exacta no ha pogut ser confirmada, "perquè cada dia algun o altre alcalde independent ens demana carnet", segons les mateixes fonts. A més, el partit té 500 regidors

arreu del Principat.

En l'àmbit de la política estatal, dels divuit diputats de CiU al Congrés de Madrid, **Jordi Casas**, **Llibert Cuatrecasas**, **Josep Duran** i **Lleida**, **Salvador Sedó** i **Pere Vidal** són d'UDC, com també els senadors **Jaume Cardona**, **Narcís Oliveras**, **Enric Vendrell** i **Josep Maria Musté**. Finalment, Unió té al Parlament europeu **Concepció Ferrer**.

Aquest és l'espai de poder que té Unió en el marc de la coalició. Per a alguns demòcrata-cristians és poc, per a alguns convergents és massa. **Josep Duran** i **Lleida** diu: "És prou important, però això no vol dir que renunciem a tenir més representació".

P. M.

tats de la Comunitat Europea, i n'esdevingué membre de ple dret quan l'estat espanyol ingressà en la CE. La presència de ple dret dels demòcrata-cristians catalans es repeteix en el cas de la internacional de joves, la de treballadors i la de dones. **Domènec Sesmillo** qualifica aquesta presència en la internacional com a còmoda: "Perquè és l'única que admet partits d'àmbit inferior a l'estat que responen a pobles amb personalitat pròpia, com el nostre, o com els flamencs, els valons, els eslovacs, els bascos, etc."

L'únic conflicte amb què ha topat Unió en l'àmbit internacional es produí quan el Partit Popular demanà l'ingrés al PP

europeu. Tant UDC com el PNB s'hi oposaren, sense èxit, pel seu excessiu conservadorisme i perquè no creien que els populars espanyols acceptessin els principis del dret a l'autodeterminació i d'una Europa federal basada en les nacions històriques, tal com defensa el PPE.

Finalment, el tercer ingredient bàsic d'Unió és el seu nacionalisme. Els demòcrata-cristians catalans han definit quin model final volen per a Catalunya: la confederació, tot i que, com explica **Duran** i **Lleida**, "avui per avui no és viable". **Rigol** recorda que ja ho defensava **Miquel Coll** i **Alentorn**: "Volia el model de l'antiga confederació catalano-arago-

nesa aplicat al conjunt de pobles de la península Ibèrica, és a dir, una Catalunya sobirana voluntàriament confederada". Amb aquest referent final, Unió opta avui per fer costat a la política del president **Pujol** d'elevat el sostre de mínims al màxim, sense modificar el marc legal vigent. "És prioritari", segons **Rigol**, "treballar per la cohesió interna del país, perquè, els nostres drets, els defensarem millor exercint-los que reivindicant-los". Com en tot, la clau europea serveix a **Duran** i **Lleida** per acotar límits i intencions: "Esperem més d'Europa que d'Espanya".

Pere Martí